

MILENA A JEJĀ• KONĀ•CI - JEDEME DĀ•L! - 2.

ĀĀEtrtek, 16 Ā•erven 2022

JeĀjtĀ› pĀ™ed pĀ™evozem ponĀ-kĀ- jsem se byla u Jitky podĀ-vat, abychom se domluvily. Ona mi ukazovala dvĀ› klisniĀ•ky, si mezitĀ-m koupila. JednĀ© teklo z nosu, nic dramatickĀ©ho Ā€“ a jĀ› si Ā™ekla, Ā¼e na chĀ™ipku pĀ™ece mĀjm svĀ© kon NevidĀ›la jsem v tom problĀ©m. Dodnes nevĀ-me, jestli nemoc pĀ™inesla do chovu ta klisna, kterĀ› mĀ›la vĀ½tok z nosu, neb jestli se nakazila od tĀ©, co uĀ¼ Ā¼Ā›dnĀ© klinickĀ© pĀ™Ā-znaky nemĀ›la, protoĀ¼e pozdĀ›ji, kdyĀ¼ onemocnĀ›lo celĀ© m pĀ™vodce nemoci prokĀ›zat.

Ā lo
o Ā€žhĀ™Ā-bĀ›cĀ-Āœ, nemoc dosti podceĀ^ovanou. MĀ› to stĀ›lo Ā¼ivot pĀ›ti hĀ™Ā-bat a Ā•tyĀ™ chovnĀ½ch klisen. PĀ™iĀ›la jsem o spolehlivou, z Holandska dovezenou, poniĀ•ku Aletku, pĀ™iĀ›la jsem o kvalitnĀ- Ā€žangliĀ•ankyĀœ SvĀ›tluĀjku (Tawna Firefly) a EliĀju (Chasend Elizabeth), i o malinkou klisnu Lociku i s jejĀ-m prvorozenĀ½m hĀ™Ā-bĀ›tem.

ĀĀtyĀ™i
hĀ™Ā-bata to pĀ™eĀ¼ila, desĀ›tĀ› klisna potratila a uĀ¼ nikdy hĀ™Ā-bĀ› nedonosila (Amber jsem pozdĀ›ji prodala jako ponĀ-ka pod sedlo Ā›ikovnĀ© holĀ•iĀ•ce). Sametka, nejstarĀ›- z mĀ½ch klisen, jakĀ½si Ā¼ivĀ½ talisman, sice nemoc pĀ™estĀ›la, ale tĀ-m jejĀ- chovnĀ› kariĀ©ra skonĀ›ila, jejĀ- hĀ™Ā-bĀ› jsme nezachrĀ›nili. TakĀ¼e suma sumĀ›rum z deseti chovnĀ½ch klisen zbyly jen Ā•tyĀ™i.

To
je Ā™eĀ• Ā•Ā-sel, kterĀ› nic nevyprovĀ-dĀ› o tom, jak Ā•lovĀ›k proĀ¼Ā-vĀ› smrt konĀ-, kterĀ© mĀ› rĀ›d. KonĀ-, o jejichĀ¼ Ā¼ivot jsme s ustĀ›jovateli a veterinĀ›Ā™em bojovali, opakovanĀ› je dle potĀ™eby lĀ©Ā›ili antibiotiky, umĀ-sĀ›ovali do zĀ›vĀ›su, pokud se nedokĀ›zali udrĀ¼et na nohou, pĀ™ikrmovali v pĀ™Ā-padĀ› hĀ™Ā-bat mlĀ©kem, a pĀ™esto ta zubatĀ› mnohdy zvĀ-tĀ›zila.

U
Jitky a Jarka jsem trĀ›vila celĀ© dny i noci, pravidelnĀ› chodila po dvou hodinĀ›ch napojit hĀ™Ā-bĀ›tku, neĀ¼ zesĀ-lĀ- natolik, aby zvlĀ›dla sama pĀ-t od maminek, otĀ›Ā•et leĀ¼Ā-cĀ- klisny, kontrolovat ty stojĀ-cĀ-, ale podpĀ-ranĀ© zĀ›vĀ›sem. PijĀ-? Ā½erou? VymĀ›Ā›ujĀ-? ĀĀ-m jim v boji s nemocĀ- pomoci?

V naĀ›jem
pĀ™Ā-padĀ› nemoc zasĀ›hla konĀ› ve Ā›patnĀ© kondici, kdy po pĀ™estĀ›hovĀ›nĀ- nestaĀ›ili mnoho nabrat na sebe a bĀ›hem nemoci znovu mnoho neĀ¼rali. Nemoc se projevuje zĀ›nĀ›tem mĀ-znĀ-ch uzlin, kterĀ© Ā•asto prohnisajĀ- pĀ™es kĀ-Ā¼i ven, coĀ¼ je ta lepĀ›Ā-alternativa, i kdyĀ¼ tekoucĀ- hnis nenĀ- nic pĀ›knĀ©ho. MyslĀ-m si, Ā¼e nĀ›kteĀ™Ā- konĀ› uhynuli na celkovĀ© vyĀ•erpĀ›nĀ-, nĀ›kteĀ™Ā- na Ā€žotravu krveĀœ.

Popisuji
to jen nĀ›kolika slovy, protoĀ¼e na to ani moc vzpomĀ-nat nechci. Jsem chovatel a vĀ-m, Ā¼e k chovu patĀ™Ā- i nĀ›jakĀ© to riziko, ale takovĀ½to Ā€žmasakrĀœ nikomu zaĀ¼Ā-t nepĀ™ejí. TĀ›Ā›la jsem se, Ā¼e ten rok koneĀ•nĀ› pĀ™ekonĀ›m dosavadnĀ- maximĀ›lnĀ-poĀ•et pĀ›t hĀ™Ā-bat v roĀ•nĀ-ku, byla jsem nadĀ›jenĀ›, jakĀ½ prostornĀ½ areĀ›l nynĀ-ponĀ-ci majĀ- k dispozici, a o to vĀ-c bolelo, Ā¼e si ho Aletka, SvĀ›tluĀjka a Locika vlastnĀ› vĀ›bec neuĀ¼ily.

Ano, Ā¼ivot
musel jĀ-t dĀ›l.

Stalo
se, co se stalo, zmĀ›nit to nikdo nedokĀ›Ā¼e, nemĀ› smysl uvaĀ›ovat Ā€žco by bylo, kdybyĀœĀœ!

PĀ™ijala
jsem dobrovolnou karantĀ©nu, aby to pokud moĀ¼no uĀ¼ od nĀ›s Ā¼Ā›dnĀ½ cizĀ- kĀ-Ā^

nedostal. Nechtěl jsem nikomu jinému zapsat to, co se stalo s ním. Nejela jsem ten rok se svými koňmi na žádnou výstavu, a jsem to měla napřesklad do Pardubic jen kousek.

Koně
jsem totiž nepřestěhovala do Jeseníka, ale do Borohrdku. I to bylo skvělé. Už jsem za nimi nemusela cestovat víc jak šest hodin, ale jen něco přes dvě hodiny. Mohla jsem jezdit často a hlavně jezdit za přáteli, kteří se mi o koně ky starali.

Na
výstavu jsem nejela ani v roce 2019 a myslím si, že už asi po výstavách se svými koňmi jezdit nebudu. Pohrávám s nimi ve vitrinách vlastně, a ať už ale co jsou s nimi platně poháry a tituly šampionů, když s nimi ten náš asnaž káň uhyne? Másto vystavování s nimi se teprve vnují posuzování, a to jak chovatelských výstavách těch, tak i speciálních výstavách těch.

Jitka
si postupně přikupovala další - kobyly a mělo bylo jasné, že vzhledem k jejímu plánu a k počtu těch máš ch pozůstalých, je koně možná v Borohrdku mnoho.

Jak
už jsem zmínila, prodala jsem Amber a také mladou Faith. Prodala jsem na podzim také tři odchované hřebčiny, a Jitce jsem prodala jednoho z máš ch plemenných hřebců - Pica, dále klisničku Guernicu narozenou v Borohrdku a o rok starší - Euridiku. Pica jsem prodávala nerada, ale ze čtyř chovných klisen, které mi zůstaly, byly tři jeho dcery a poslední, Holančanka Duha (Yentl Rainbow) po příchodu s ním neodchovala žádnou hřebčinku, zatímco Rupertem ano (to jsou prostě ty genetické dědičné).

Na
inzerát nabízející k prodeji hřebčiny se poněkud pozdě (už byli zamluveni) ozval zájemce z jednoho blízkého okolí, doslova za kopcem. Zašli jsme se domlouvat, že by si tedy předběžně zamluvil dva hřebčiny z ročníku 2019. (Já s výdycky zkouším zjistit, na si zájemce o moje hřebčiny přemlouvá, a nakolikrát jsem zájemci koupil rozmluvila, když se přemlouvá - nebyl pro minishetlandy ideální (např. koupil hřebčinku pro 10 letou slepici toužící - máš koně k jejímu odchovu - ať už nezávisle vyrosté, vyrosté i slepice a poněkud ji už neunes), a tak jsem zjistila, že se situace opakuje.) Je zde chovatel ovců s oplocením pastevním areálem, který už ovců chovat nechce a hodlá louky vypásat poněkud másto ovců. Znovu následovala moje nabídka, že poněkud poskytnu zdarma a obavy druhé strany, jestli nejsem potěšitel a jestli budeme dobře vycházet.

V tomto
přespadě bylo výhodou, že máme společně jednoho známého a tak mělo mohl doporučit...

Hádejte,
jak to dopadlo?